

386R4055

31.12.86

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING

Nr L 378/1

RÅDETS FÖRORDNING (EEG) nr 4055/86

av den 22 december 1986

om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet
mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 84.2 i detta,

med beaktande av det förslag till förordning som lagts fram av kommissionen,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽²⁾, och

med beaktande av följande:

Artikel 3 i fördraget stadgar att ett av gemenskapens verksamhetsområden är att avskaffa hinder för den fria rörligheten för tjänster mellan medlemsstaterna.

Enligt artikel 61 i fördraget skall friheten att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet styras av föreskrifterna i den avdelning som rör transporter.

Att denna princip tillämpas inom gemenskapen är också en nödvändig förutsättning för att en politik som, i förhållande till tredje land, är inriktad på att värna om den fortsatta tillämpningen av affärsmässiga principer inom sjöfarten skall kunna bedrivas effektivt.

Rådets förordning (EEG) nr 954/79⁽³⁾ säkerställer inom linjekonferenser bl.a. tillgång under konkurrens till den del av lastlinjesjöfarten som inte reserverats för nationella linjerederier i tredje land enligt Förenta nationernas konvention om en uppförandekod för linjekonferenser, i de fall den ratificerats av medlemsstaterna.

Eftersom uppförandekoden ännu inte har ratificerats av alla medlemsstater och vissa tredje länder förmodligen inte heller kommer att ratificera den, tillämpas koden ännu inte på alla gemenskapens trader och kommer förmodligen inte heller i framtiden att tillämpas på vissa av dessa.

Uppförandekoden gäller enbart för linjekonferenser och den last som transporteras av deras medlemmar och inte

för oberoende linjer eller rederier som är verksamma inom bulkoch trampsjöfarten, där gemenskapen har som mål att vidmakthålla rättvis och fri konkurrens.

Gemenskapen stödjer till fullo resolution nr 2, antagen av Förenta nationernas diplomatkonferens om en uppförandekod för linjekonferenser, som fastslår att för att främja en sund utveckling av linjesjöfarten icke-konferensanslutna linjerederier inte bör hindras från att utöva verksamhet, så länge som de ansluter sig till principen om rättvis konkurrens på affärsmässig grund.

Medlemsstaterna bekräftar sitt åtagande att verka för en fri konkurrensmiljö såsom varande ett väsentligt drag hos tankoch torrlastsjöfarten och de är övertygade om att ett införande av lastdelning på dessa trader skulle få allvarliga följder för alla länders handelsintressen genom en betydande ökning av transportkostnaderna.

Inom gemenskapen ställs redare allt oftare inför nya inskränkningar, som införts av tredje land, i friheten att kunna utföra sjötransporter åt avlastare som är etablerade i deras hemland, i andra medlemsstater eller i berört tredje land, vilket kan ha skadliga konsekvenser för gemenskapens sjöfart i dess helhet.

En del av dessa inskränkningar ingår i bilaterala överenskommelser mellan tredje land och vissa medlemsstater, medan andra inskränkningar avspeglas i vissa medlemsstaters lagstiftning eller administrativa praxis.

Principen om frihet att tillhandahålla tjänster bör nu tillämpas på sjötransporter mellan medlemsländer inbördes och mellan medlemsländer och tredje land, så att nuvarande inskränkningar stegvis kan avvecklas och för att förhindra att nya inskränkningar införs.

Sjöfartsnäringen inom gemenskapen har en sådan struktur att föreskrifterna i denna förordning också bör gälla medborgare i medlemsstaterna som är etablerade utanför gemenskapen, samt rederier som är etablerade utanför gemenskapen och kontrolleras av medborgare i en medlemsstat, om deras fartyg är registrerade i medlemsstaten i enlighet med dess lagstiftning.

⁽¹⁾ EGT nr C 255, 13.10.1986, s. 169.

⁽²⁾ EGT nr C 172, 2.7.1984, s. 178.

⁽³⁾ EGT nr L 121, 17.5.1979, s. 1.

Rimliga övergångstider bör fastläggas i enlighet med varje transportslags särart.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Frihet att utföra sjötransporter mellan medlemsstater och mellan medlemsstater och tredje land skall gälla för medborgare i medlemsstater med hemvist i en annan medlemsstat än den person för vilken sjötransporten utförs.

2. Föreskrifterna i förordningen skall också gälla medborgare i medlemsstaterna som är etablerade utanför gemenskapen, samt rederier som är etablerade utanför gemenskapen och kontrollerade av medborgare i en medlemsstat, om deras fartyg är registrerade i denna medlemsstat enligt dess lagstiftning.

3. Föreskrifterna i artiklarna 55–58 och 62 i fördraget skall tillämpas på de frågor som denna förordning omfattar.

4. I denna förordning används följande beteckningar för att avse "sjötransporter mellan medlemsstater och mellan medlemsstater och tredje land" när de normalt utförs mot vederlag:

a) *sjötransporter inom gemenskapen:*

transport av passagerare eller gods till sjöss mellan en hamn i en medlemsstat och en hamn eller offshore-anläggning i någon annan medlemsstat.

b) *tredjelandstrafik:*

transport av passagerare eller gods till sjöss mellan hamnar i en medlemsstat och hamnar eller offshore-anläggningar i ett tredje land.

Artikel 2

Trots artikel 1 skall sådana unilaterala nationella restriktioner som fanns före den 1 juli 1986 och som gällde transport av visst gods som helt eller delvis reserverats för fartyg under inhemsk flagg, avvecklas senast enligt följande tidtabell:

- transport mellan medlemsstater utförd av fartyg som för medlemsstats flagg: 31 december 1989,
- transport mellan medlemsstater och tredje land utförd av fartyg som för medlemsstats flagg: 31 december 1991,
- transport mellan medlemsstater och mellan medlemsstater och tredje land med andra fartyg: 1 januari 1993.

Artikel 3

Bestämmelser om lastdelning i gällande bilaterala överenskommelser mellan medlemsstater och tredje land skall avvecklas eller anpassas enligt föreskrifterna i artikel 4.

Artikel 4

1. Sådana gällande bestämmelser om lastdelning som inte avvecklats enligt artikel 3, skall anpassas till gemenskapens lagstiftning och då särskilt enligt följande:

a) Trader som styrs av Förenta nationernas uppförandekod för linjekonferenser skall överensstämma med koden och medlemsstaternas åtaganden enligt förordning (EEG) nr 954/79.

b) Trader som inte styrs av Förenta nationernas uppförandekod för linjekonferenser skall snarast möjligt och senast före den 1 januari 1993 anpassas så att alla medborgare i gemenskapen, enligt definitionen i artikel 1, får rättvis, fri och icke-diskriminerande tillgång till berörda medlemsstaters lastandelar.

2. Nationella åtgärder i enlighet med punkt 1 skall omedelbart anmälas till övriga medlemsstater och till kommissionen. Det samrådsförfarande som inrättades genom rådets beslut (EEG) nr 77/587 skall tillämpas.

3. Medlemsstaterna skall rapportera till kommissionen om framsteg i den anpassning som avses i punkt 1 b, till en början var sjätte månad och därefter varje år.

4. Om svårigheter uppkommer när överenskommelserna skall anpassas till punkt 1 b skall den berörda medlemsstaten informera rådet och kommissionen. I fall där överenskommelserna är oförenliga med punkt 1 b och om den berörda medlemsstaten begär det skall rådet, på förslag av kommissionen, vidta lämpliga åtgärder.

Artikel 5

1. I framtida avtal med tredje land är bestämmelser om lastdelning förbjudna utom i de undantagsfall då gemenskapens linjerederier inte har faktisk möjlighet att bedriva transport till och från det berörda tredje landet på något annat sätt. Under dessa omständigheter kan sådana bestämmelser tillåtas enligt föreskrifterna i artikel 6.

2. Om ett tredje land försöker påtvinga medlemsstater bestämmelser om lastdelning för tank- eller torrlastfart skall rådet vidta lämpliga åtgärder enligt förordning (EEG) nr 4058/86 om samordnade åtgärder för att säkerställa fri tillgång till last på oceantrader⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr L 378, 31.12.1986, s. 21.

Artikel 6

1. Om medborgare eller rederier i en medlemsstat, enligt definitionen i artikel 1.1 och 1.2 befinner sig i eller hotas av en situation där de inte har någon faktisk möjlighet att bedriva transport till eller från ett visst tredje land, skall den berörda medlemsstaten snarast möjligt informera övriga medlemsstater samt kommissionen.

2. Beslut om nödvändiga åtgärder skall fattas av rådet på förslag av kommissionen och med kvalificerad majoritet. I de fall som avses i artikel 5.1 kan sådana åtgärder inbegripa att förhandla och överenskomma om lastdelning.

3. Om rådet inte har beslutat om nödvändiga åtgärder inom sex månader efter det att en medlemsstat lämnat sådan information som avses i punkt 1, får den berörda medlemsstaten vidta sådana åtgärder som för tillfället kan behövas för att bibehålla en faktisk möjlighet att bedriva transport enligt artikel 5.1.

4. Varje åtgärd som vidtas enligt punkt 3 skall stå i överensstämmelse med gemenskapsrätten och ge medborgare och rederier inom gemenskapen, enligt definitionen i artikel 1.1 och 1.2, rättvis, fri och icke-diskriminerande tillgång till de relevanta lastandelarna.

5. Nationella åtgärder som vidtas enligt punkt 3 skall genast anmälas till medlemsstaterna och kommissionen. Det samrådsförfarande som fastställts genom rådets beslut (EEG) nr 77/587 skall tillämpas.

Artikel 7

I enlighet med de villkor som anges i fördraget kan rådet utsträcka denna förordnings bestämmelser till att avse

medborgare i ett tredje land som utför sjötransporter och är etablerade inom gemenskapen.

Artikel 8

Utan att det påverkar tillämpningen av fördragets föreskrifter om etableringsrätt får en person som utför sjötransporter, för att kunna göra detta, under en övergångsperiod fortsätta sin verksamhet i den medlemsstat där transporten utförs, på samma villkor som den staten föreskriver för sina egna medborgare.

Artikel 9

Så länge som inskränkningarna i friheten att tillhandahålla tjänster inte har upphävts skall varje medlemsstat tillämpa dessa inskränkningar gentemot alla personer som erbjuder sådana tjänster som avses i artikel 1.1 och 1.2, utan åtskillnad på grundval av nationalitet eller hemvist.

Artikel 10

Medlemsstaterna skall innan de antar lagar eller andra författningar för att genomföra denna förordning rådgöra med kommissionen samt skall meddela den vilka åtgärder som vidtagits.

Artikel 11

Rådet skall, enligt bestämmelserna i fördraget, se över denna förordning före den 1 januari 1995.

Artikel 12

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 22 december 1986.

På rådets vägnar

G. SHAW

Ordförande